

Pedro Ballester: identificar-se amb Crist dia a dia

José Carlos Marín de la Hoz¹

Pedro Ballester: la santedat vital

Pedro Ballester Arenas (1996-2018) va néixer a Manchester en el si d'una família cristiana espanyola establerta a Anglaterra, amb arrels mallorquines per part de pare i sevillanes per part de mare, però profundament anglès per educació i per identificació amb la terra, a la qual se sentia orgullós de pertànyer.

El camí cap a la santedat de Pedro Ballester Arenas, com a jove pertanyent a l'Opus Dei que moriria amb només 21 anys d'edat indica que la gràcia de Déu i la seva correspondència podrien considerar-se captivadores perquè la seva vida i les seves escasses obres el que manifesten va ser el lema de la seva vida: un camí de felicitat cap a la plenitud de la felicitat en l'eternitat.

Els fets fonamentals de la seva vida i de la seva malaltia i mort mostren senzillament com, dia a dia, va anar estimant Jesucrist i identificant-s'hi a través de les activitats ordinàries d'un jove de la seva edat: el cultiu de la vida de pietat, la preocupació pels estudis i les responsabilitats a casa seva i en el centre de l'Opus Dei al qual acudia i en el qual va viure alguns mesos de la seva vida quan va marxar a Londres per cursar els estudis de química.

Déu el va cridar a santificar les activitats ordinàries d'un jove cristià en el moment del desenvolupament de la vida i de la maduració de les virtuts teològals de la fe, l'esperança i la caritat. El camí de santedat pel qual el Servent de Déu va transitar indica fonamentalment l'acció de la gràcia de Déu i de l'amor transformador que li arribava a través d'una vida sacramental freqüent, de convertir en complicitat amb Jesucrist les activitats diàries i sobretot l'oració i el treball convertit en oració i les relacions humanes en intimitat amb Jesucrist.

En la vida de Pedro brillava especialment, com en tots els sants, la virtut de la caritat: "on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells." (Mt 18, 20). Són moltes les anècdotes que manifesten aquesta senzilla realitat. Per exemple, les infermeres de l'hospital de Londres on seguien el seu tractament contra el càncer en la residència d'estudiants on vivia, o a Manchester, quan estava a casa disputaven entre si per a fer les visites domiciliàries. A totes els encantava estar amb aquell jove i fer-li els petits serveis mèdics perquè l'habitació del malalt irradiava l'amor de Déu, la pau i l'alegria dels fills de Déu.

Pedro Ballester (al centre) amb dos amics.

Quan li preguntaven a Pedro en els seus últims dies, pel seu estat responia que “mai no he estat més feliç”. Efectivament, els dolors en la fase terminal del càncer eren intensos, així com les molèsties orgàniques i la somnolència, però ell sempre procurava fer alguna broma, somriure i interessar-se per les petites coses que preocupaven als altres.

Si Pedro mai va ser més feliç que envoltat per l'amor de Déu que li arribava cada dia pels sagraments, especialment la Santa Missa i la comunió i per la recepció freqüent de la confessió sacramental, van ser també abundants les mocions de l'Esperit Sant per a la seva identificació amb Crist en la creu redemptora.

La felicitat que transmetia, la pau i la serenitat davant la voluntat de Déu i l'esforç a animar els seus amics, companys de la Facultat de químiques, companys de la residència d'estudiants de Londres que venien a veure'l. Especialment va ser molt profunda l'empremta que va deixar en els seus pares i germans que avui dia parlen dels abundants favors i gràcies que obtenen per la seva intercessió i el model de vida.

Les persones de l'Opus Dei, grans i joves que el van tractar manifesten el profund impacte en veure com una persona tan jove encarnava aquest esperit de santificació en les realitats ordinàries amb tanta velocitat, fondària i sobretot correspondència a la gràcia de Déu.

L'actual prefecte del Dicasteri del Culte Diví i Disciplina dels Sagraments, el cardenal Arthur Roche, llavors arquebisbe de Manchester, va pronunciar en l'homilia de la missa funeral de Pedro unes paraules commovedores sobre la bellesa de la vida que havia viscut.

¹ Doctor de l'Acadèmia d'Història Eclesiàstica.